

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobkyně I. P. nar. bytem zastoupené Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, 728 95 Ostrava, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 100.000,- Kč

t a k t o :

- I. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobkyni 25.000,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbývající části, kterou se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení 75.000,- Kč, se žaloba **z a m í t á**.
- III. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 18.974,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. René Gemmela, advokáta se sídlem Poštovní 2, 728 95 Ostrava, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100.000,- Kč s odůvodněním, že dne 13. 2. 2009 bylo proti ní usnesením policejního orgánu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. [REDAKCE] byla uznána vinnou. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2010, sp. zn. [REDAKCE] bylo zamítnuto odvolání žalobkyně. Rozhodnutí obou soudů byla následně zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 3622/10. Poté byla žalobkyně rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2011, sp. zn. [REDAKCE] zproštěna obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. Trestní řízení mělo nepříznivý vliv na osobní i pracovní život žalobkyně, ačkoli se žádné trestné činnosti nedopustila, byla vnímána jako zlodějka, z tohoto důvodu byla nucena ukončit svůj pracovní poměr ve společnosti Tesco. Částku 100.000,- Kč považuje za adekvátní vzhledem k délce trestního řízení a intenzitě zásahu nezákonného trestního stíhání do jejího života.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že u ní žalobkyně uplatnila svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy, žalovaná konstatovala, že trestním stíháním žalobkyně vedeným u Okresního soudu v Karviné po sp. zn. [REDAKCE] došlo k porušení jejího práva garantovaného Listinou práv a svobod. Toto konstatování považuje žalovaná za dostačující. Co se týká požadované peněžní satisfakce, pak žalobkyně nenabízí důkazy o rozsahu a intenzitě tvrzeného poškození osobnostních práv. Z titulu délky řízení žalovaná neshledává důvod pro vznik práva žalobkyně na peněžní satisfakci. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

Ze spisu Okresního soudu v Karviné, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje, Územní odbor SKPV Karviná ze dne 13. 2. 2009, č.j. [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobkyně ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona, kdy měla způsobit společnosti Tesco Stores ČR škodu ve výši 12.488,- Kč. Dne 18. 6. 2009 byla žalobkyně upozorněna na změnu právní kvalifikace a výši škody s tím, že bude stíhána pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona s celkovou výší škody 12.300,- Kč. Dne 30. 6. 2009 byla podána Okresnímu soudu v Karviné obžaloba. První hlavní líčení proběhlo dne 25. 9. 2009, žalobkyně uvedla, že žádné peníze neodcizila a vypovídá shodně jako na policii, nemá k tomu co více uvést. Vyjádřila se ke skončení pracovního poměru, kdy uvádí, že dala výpověď, tedy uzavřela dohodu, protože jí bylo řečeno, že když nedá výpověď ona, tak jí dostane ona pro porušení pracovní kázně. Uvedla, že akceptovala svá pochybení, protože vstoupila tam, kde neměla být, otevřela pokladnu, na které neměla co dělat. Též uvedla, že o rozvázání pracovního poměru jednala s manažerem lidských zdrojů paní H. [REDAKCE] L. [REDAKCE] Kromě toho uvedla, že tím, že otevřela pokladnu, na které neměla co dělat, viděla v tom porušení pracovních povinností, a proto souhlasila s ukončením pracovního poměru. Hlavní líčení bylo

odročeno na den 23. 10. 2009. Obhájce žalobkyně požádal v září 2009 o změnu termínu hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 11. 2009. Při tomto hlavním líčení byl dovyslechnut jeden svědek, hlavní líčení bylo odročeno na den 1. 12. 2009. Po výslechu dvou svědků bylo hlavní líčení odročeno na den 19. 1. 2010, kdy obhájce žalobkyně navrhl vyslechnout dalšího svědka. Dne 6. 1. 2012 obhájce žalobkyně požádal o odročení hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 2. 2010, při tomto hlavním líčení byl vyslechnut navržený svědek. Obhájce žalobkyně navrhl vyslechnout dalšího svědka, hlavní líčení bylo odročeno na den 16. 3. 2010. Do tohoto hlavního líčení však nepřišlo sdělení obchodní společnosti Tesco ohledně jména a adresy navrhovaného svědka, hlavní líčení bylo odročeno na den 23. 4. 2010. Při tomto hlavním líčení byla vyslechnuta navržená svědkyně, hlavní líčení bylo odročeno na den 11. 5. 2010 za účelem provedení dalších důkazů. Při hlavním líčení dne 11. 5. 2010 byly čteny listinné důkazy, dokazování bylo skončeno, byly předneseny závěrečné řeči a hlavní líčení za účelem vyhlášení rozsudku bylo odročeno na den 19. 5. 2010. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 19. 5. 2010 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona, byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců, zároveň jí byla uložena povinnost zaplatit náhradu škody společnosti Tesco Stores ČR ve výši 12.300,- Kč. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 9. 2010, kdy Krajský soud v Ostravě zamítl odvolání žalobkyně. Žalobkyně podala proti rozhodnutí soudu dne 20. 12. 2010 ústavní stížnost. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011 byl rozsudek Okresního soudu v Karviné a usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušen, kdy zároveň Ústavní soud konstatoval, že nerespektováním práv na spravedlivý proces garantovaných v člancích 36 až 40 Listiny základních práv a svobod bylo porušeno základní právo stěžovatelky na osobní svobodu garantované článkem 8 odst. 1 LZPS. Ústavní soud konstatoval, že závěr, ke kterému obecné soudy dospěly stran pachatelství a viny stěžovatelky, se kvůli absenci přímých důkazů a nedostatečnosti nepřímých důkazů, na nichž byl založen, ocitl v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Z provedených důkazů nelze bez porušení principu presumpce neviny učinit závěr, že žalobkyně je pachatelem skutku uvedeného v obžalobě, provedenými důkazy nebylo prokázáno jednoznačně a s nejvyšším možným stupněm jistoty, že to byla právě žalobkyně, kdo se krádeže finančních prostředků dopustil. Ústavní soud se též vyjádřil ke způsobu odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně a jeho odůvodnění vytkl značnou nepřehlednost a špatnou strukturovanost. Samotné hodnocení jednotlivých důkazů a vyvození skutkových a právních závěrů z provedeného dokazování okresní soud provedl ve dvou odstavcích. Rozhodnutí obecného soudu je pro laickou, ale i odbornou veřejnost stěžejí pochopitelné a způsobuje, že se čtenář není schopen v důvodech, které soud vedly k vyslovení tak zásadního výroku, jakým je výrok o vině a trestu, orientovat. Okresní soud nijak nenapomohl důvěře občanů v soudnictví, ale naopak přispěl k podkopání autority soudní moci, když vyprodukoval téměř nepřezkoumatelné rozhodnutí. Hlavní líčení u Okresního soudu v Karviné se znovu konalo dne 27. 9. 2011, žalobkyně využila svého práva a nevyprávěla, také se vzdala práva posledního slova, neměla závěrečnou řeč. Při tomto hlavním líčení byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně zproštěna podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. 12. 2011, kdy Krajský soud v Ostravě zamítl odvolání žalobkyně proti zprošťujícímu rozsudku, který žalobkyně napadla

z důvodu, že má za to, že soud I. stupně pochybil, pokud zprošťující výrok neopřel o § 226 písm. a) trestního řádu, který je pro ni výhodnější.

Z potvrzení o zaměstnání ze dne 16. 8. 2009 soud zjistil, že žalobkyně byla zaměstnána jako pokladní u firmy Tesco Stores ČR od 11. 8. 2003 do 31. 12. 2008, pracovní poměr skončil dohodou ze strany zaměstnance bez udání důvodu.

Z potvrzení Úřadu práce v [redacted] ze dne 4. 1. 2010 soud zjistil, že žalobkyně byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání od 12. 8. 2009 do 1. 1. 2010.

Z potvrzení Z [redacted] J [redacted] ze dne 19. 2. 2010 soud zjistil, že žalobkyně byla u této podnikatelky zaměstnána od 2. 1. do 21. 2. 2010 jako prodavačka.

Z dopisu žalobkyně ze dne 26. 1. 2012 soud zjistil, že žalobkyně uplatnila u žalované mimo jiné nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání.

Z lékařské zprávy [redacted] M [redacted] G [redacted] N [redacted] praktického lékaře v [redacted] ze dne 31. 10. 2013 soud zjistil, že žalobkyně byla vyšetřena v jeho ambulanci dne 19. 12. 2008 pro psychické potíže, neurastenii, nespavost, které začaly po neoprávněném obvinění z krádeže v práci. Po dobu 2 měsíců byla nutná léčba [redacted]

Žalobkyně při své účastnické výpovědi uvedla, že v obchodě obecně pracovala 22 let, nikde neměla problém s penězi. Obvinění ji urazilo, úplně zdeptalo a deptá ji to dodnes, nechápe, jak se to mohlo stát, je to pro ni velká urážka, narušilo to její hrdost. Lidé v Tescu se na ni dívají skrz prsty. Když se paní J [redacted] u které žalobkyně začala pracovat ve večerce, dozvěděla, co se stalo, rozvázala se žalobkyní pracovní poměr ve zkušební době. K lékaři se dostavila dne 19. 12. 2008, tedy den poté, kdy byla Tescem obviněna z krádeže a kdy byla vyslýchána u policie. Před Vánoci si žalobkyni zavolala paní L [redacted] z Tesca a řekla jí, že by bylo lepší, kdyby žalobkyně sama dala výpověď, jinak by museli žalobkyni dát výpověď pro porušení pracovní kázně, proto na to žalobkyně přistoupila, neboť byla tak psychicky na dně, že jí bylo všechno jedno. Žalobkyni velmi podpořila rodina, má vynikajícího manžela a dceru, stáli při ní, musela to vysvětlovat i rodičům. V současné době se již neléčí a od června 2010 dosud pracuje jako uklízečka, pobírá minimální mzdu, do obchodu se již nechce vrátit.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 100.000,- Kč, která jí měla vzniknout nezákonným trestním stíháním vedeným u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobkyně u žalované svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojena nebyla ani částečně, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

V řízení bylo prokázáno, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje, Územní odbor SKPV Karviná ze dne 13. 2. 2009, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněné ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona. V řízení bylo dále prokázáno, že žalobkyně byla podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěna obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 27. 9. 2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2011. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě byla žalobkyně obžaloby zproštěna, čímž jí vznikl nárok na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Soud se zabýval dále tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyní nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda jí náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i

k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobkyně byla stíhána pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobkyni trest odnětí svobody v trvání až 2 let. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla způsobit trestným činem škodu ve výši 12.300,- Kč, a byla osobou netrestanou, mohla důvodně předpokládat, že v případě odsouzení by jí byl uložen velmi nízký podmíněný trest. Takto bylo i následně rozhodnuto Okresním soudem v Karviné dne 19. 5. 2010, kdy uznal žalobkyni vinnou podle obžaloby a uložil jí trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 15 měsíců, tedy trest na samé spodní hranici zákonné sazby. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 13. 9. 2010, poté byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011 a nakonec byla žalobkyně obžaloby zproštěna.

Délka trestního řízení, které trvalo od 13. 2. 2009 do 19. 12. 2011, tj. 2 roky a 10 měsíců, byla s ohledem na veškeré rozhodné skutečnosti přiměřená (nejprve bylo prováděno vyšetřování policií a následně byla věc projednávána na dvou stupních soudní soustavy a Ústavním soudem, hlavní líčení byla odročována výhradně na žádosti obhájce žalobkyně, obhájce žalobkyně navrhoval důkazy postupně, proto i z toho důvodu bylo několikrát hlavní líčení odročeno, žalobkyně se odvolala i proti zprošťujícímu rozsudku, bylo vyslechnuto devět svědků a provedeny listinné důkazy či fotodokumentace, tyto důkazy bylo nutné následně posoudit jednotlivě a též ve vzájemné souvislosti a učinit z nich správný skutkový závěr, průtahy v řízení nebyly zjištěny žádné, ani nebyly žalobkyní tvrzeny). Žalobkyně byla po tuto dobu vystavena stresu a nejistotě, jak a kdy její trestní stíhání skončí.

Povaha trestné činnosti (trestný čin proti majetku), pro kterou byla žalobkyně stíhána, sice zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného (navíc způsobená škoda měla být 12.300,- Kč), jak by tomu mohlo být v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití, apod. V daném případě však trestná činnost, pro kterou byla žalobkyně stíhána, měla souviset s výkonem jejího povolání pokladní v obchodě Tesco, což se projevilo v tom, že zde ukončila pracovní poměr a neměla již chuť ani po zprošťujícím rozsudku se do původního zaměstnání, či jiného obdobného zaměstnání v obchodě vrátit. Ukončení pracovního poměru v obchodě Tesco dohodou však nelze klást k tíži pouze žalované, neboť způsob ukončení pracovního poměru si zvolila sama žalobkyně a je nerozhodné, z jakého důvodu, zda na základě nátlaku ze strany zaměstnavatele nebo na základě vědomí vlastního pochybení (což žalobkyně uznala při hlavním líčení u Okresního soudu v Karviné dne 25. 9. 2009) nebo v době, kdy byla „psychicky na dně“. Jestliže si žalobkyně byla jistá, že se žádného protiprávního jednání nedopustila, resp. že neporušila žádné pracovněprávní předpisy, nebyl důvod k tomu, aby přistoupila na ukončení pracovního poměru, naopak měla vyčkat, zda jí vůbec bude zaměstnavatelem výpověď dána a pokud by jí byla dána, mohla se domáhat vyslovení její neplatnosti u soudu. Skutečnost, že se žalobkyně po 22 letech, kdy pracovala

v obchodě, rozhodla ze svého oboru odejít a pracuje jako uklízečka, není v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním a žalovaná tak za to není odpovědná. Žalobkyně žije a pracuje v [REDAKCE] což není tak malé město, aby se nemohla ve svém oboru opět prosadit, žalobkyně se však o to již po zprošťujícím rozsudku nepokusila.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístež pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Významné zásahy do osobnosti žalobkyně v příčinné souvislosti s jejím trestním stíháním nebyly zjištěny. O jejím trestním stíhání věděli pouze nejbližší příbuzní, kteří ji podporovali, média o trestním stíhání žalobkyně nijak neinformovala. Žalobkyně asi dva měsíce užívala antidepresiva, kdy se zhoršila její psychika a trpěla nespavostí, tyto potíže však déle nepřetrvávaly.

Pro výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání žalovanou není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni vydáním nezákonného rozhodnutí, proto jí přiznal zadostiučinění v penězích ve výši 25.000,- Kč, která odpovídá povaze trestní věci, pro kterou byla žalobkyně stíhána, délce trestního řízení, jakož i tomu, že do doby rozhodnutí Ústavním soudem byla žalobkyně devět měsíců pravomocně odsouzenou, kdy Ústavní soud upozornil na mnohé nedostatky v odůvodnění odsuzujícího rozsudku. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývající části soud žalobu, kterou se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení 75.000,- Kč, jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V souzeném případě byla žalobkyně co do základu nároku úspěšná, výše peněžitého plnění závisela na úvaze soudu, proto soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení v plné výši z přiznané částky 25.000,- Kč, a to za náklady právního zastoupení částku 18.974,- Kč, která sestává z odměny za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem dne 21. 10. 2013 ve smyslu § 6 odst. 1, § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), paušální náhrady

hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, 16 x 100,- Kč za promeškaný čas zástupce žalobkyně za cestu z Karviné do Prahy a zpět při délce jedné cesty 3 hodiny a 53 minut (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhrady cestovních výdajů zástupce žalobkyně ve výši 6.881,- Kč za jízdu k jednání soudu osobním automobilem zn. ALFA ROMEO, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (BA 95 B) 12,9 l/100 km, na trase [REDAKCE] – Praha a zpět v délce 2 x 401 km, při vyhláškové ceně benzínu automobilového 98 oktanů ve výši 38,60 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. b) vyhl. č. 472/2012 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,60 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.) a 21 % DPH ve výši 3.293,- Kč. Jejich zaplacení uložil neúspěšně žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobkyně dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 7. ledna 2014

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Holková